

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka XXVI.

Vydána dne 6. března 1920.

Obsah: (Čís. 121 a 122.) 121. Zákon, kterým se uvozuje ústavní listina Československé republiky. —
122. Zákon podle § 129 ústavní listiny, jímž se stanoví zásady jazykového práva v republice Československé.

My, národ Československý, chtějice upevniti dokonalou jednotu národa, zavésti spravedlivé řády v republice, zajistiti pokojný rozvoj domoviny československé, prospěti obecnému blahu všech občanů tohoto státu a zabezpečiti pozhnání svobody příštím pokolením, přijali jsme ve svém Národním shromáždění dne 29. února 1920 ústavu pro Československou republiku, jejíž znění následuje.

Při tom my, národ Československý, prohlašujeme, že chceme usilovati, aby tato ústava i všechny zákony naší země prováděny byly v duchu našich dějin stejně jako v duchu moderních zásad, obsažených v hesle sebeurčení; neboť chceme se přičleniti do společnosti národů jako člen vzdělaný, mírumilovný, demokratický a pokrokový.

Čís. 121.

Zákon ze dne 29. února 1920, kterým se uvozuje ústavní listina Československé republiky.

Článek I.

(¹) Zákony odporující ústavní listině, jejím součástkám a zákonům ji měnícím a doplňujícím jsou neplatné.

(²) Ústavní listina a její součástky mohou býti měněny nebo doplňovány jen zákony označenými za ústavní (§ 33).

Článek II.

Ústavní soud rozhoduje o tom, vyhovují-li zákony republiky Československé a zákony sněmu Podkarpatské Rusi zásadě článku I.

Článek III.

(¹) Ústavní soud skládá se ze sedmi členů. Po dvou členech vysílá do něho nejvyšší soud správní a nejvyšší soud ze sebe. Ostatní dva členy a předsedu jmenuje prezident republiky.

(²) Podrobnosti, zejména o způsobu, jak oba jmenované soudy vysílají členy ústavního soudu,

o funkčním jeho období, o řízení před ním a o účincích jeho nálezů, stanoví zákon.

Článek IV.

(¹) Dosavadní Národní shromáždění zůstane v činnosti potud, pokud se neustaví sněmovna poslanecká a senát.

(²) Zákonů usnesených tímto Národním shromážděním, avšak nevyhlášených v den, kdy se ustaví sněmovna poslanecká a senát, nelze vůbec vyhlášovati, vrátil-li je prezident republiky Národnímu shromáždění.

(³) Co do lhůt stanovených prozatímní ústavou pro výkon práva prezidenta republiky podle §u 11 a pro povinnost vyhlásiti usnesený zákon platí při zákonech usnesených dosavadním Národním shromážděním předpisy prozatímní ústavy.

Článek V.

Dosavadní prezident zůstává ve svém úřadě, pokud nebude provedena volba nová. Ode dne

účinnosti ústavní listiny přísluší mu práva v ní stanovená.

Článek VI.

Dokud nebude zvolen plný počet členů poslanecké sněmovny a senátu, stanovený ústavní listinou, je pro určení počtu poslanců a senátorů, potřebného k platnému usnášení podle ústavní listiny, rozhodující počet členů skutečně zvolených.

Článek VII.

(1) Ustanovení článku I., II., III., 1. odst. a VI. tvoří součást ústavní listiny podle § 33 této listiny.

(2) Prováděcí zákony předpokládané v ústavní listině nejsou součástí této listiny podle 1. odstavce, neustanovuje-li ústavní listina jinak.

Článek VIII.

(1) Připojená ústavní listina nabývá účinnosti dnem svého vyhlášení.

(2) Její § 20 nevztahuje se na členy dosavadního Národního shromáždění.

Článek IX.

V den ustanovený v 1. odstavci článku VIII. pozbývají platnosti všechna ustanovení, která odporují této ústavní listině a republikánské formě státu, dále všechny dřívější ústavní zákony, i když by jednotlivá jejich ustanovení nebyla v přímém rozporu s ústavními zákony Československé republiky.

Článek X.

Tento zákon nabývá účinnosti zároveň s ústavní listinou a provede její a ústavní listinu vláda.

Ústavní listina Československé republiky.

HLAVA PRVNÍ.

Všeobecná ustanovení.

§ 1.

(1) Lid je jediný zdroj veškeré státní moci v republice Československé.

(2) Ústavní listina určuje, kterými orgány svrchovaný lid si dává zákony, uvádí je ve skutek a nalézá právo. Ona také vytyčuje meze, jichž tyto orgány nesmějí překročiti, aby se nedotkly ústavně zaručených svobod občanských.

§ 2.

Stát československý jest demokratická republika, jejíž hlavou je volený prezident.

§ 3.

(1) Území Československé republiky tvoří jednotný a nedílný celek, jehož hranice mohou býti měněny jen ústavním zákonem (čl. 1. uvoz. zák.).

(2) Nedílnou součástí tohoto celku jest a to na základě dobrovolného připojení podle smlouvy mezi hlavními a přidruženými mocnostmi a Československou republikou v Saint Germain-en-Laye ze dne 10. září 1919 samosprávné území Podkarpatské Rusi, které bude vypraveno nejširší autonomií, slučitelnou s jednotností republiky Československé.

(3) Podkarpatská Rus má vlastní sněm, který si volí předsednictvo.

(4) Sněm Podkarpatské Rusi je příslušný usnášeti se o zákonech ve věcech jazykových,

vyučovacích, náboženských, místní správy jakož i v jiných věcech, které by naň přenesly zákony Československé republiky. Zákony usnesené sněmem Podkarpatské Rusi, projeví-li prezident republiky s nimi souhlas svým podpisem, vyhláší se ve zvláštní sbírce a podepisuje je také guvernér.

(5) Podkarpatská Rus budiž v Národním shromáždění Československé republiky zastoupena přiměřeným počtem poslanců (senátorů) podle příslušných volebních řádů československých.

(6) V čele Podkarpatské Rusi je guvernér jmenovaný prezidentem Československé republiky k návrhu vlády a odpovědný také sněmu Podkarpatské Rusi.

(7) Funkcionáři Podkarpatské Rusi budou podle možnosti vybírání z jejího obyvatelstva.

(8) Podrobnosti, zvláště o právu voliti a o volitelnosti do sněmu, upravují zvláštní ustanovení.

(9) Zákon Národního shromáždění, který určí hranice Podkarpatské Rusi, tvoří součást ústavní listiny.

§ 4.

(1) Státní občanství v Československé republice je jediné a jednotné.

(2) Podmínky nabývání, účinků a zániku státního občanství Československé republiky určuje zákon.

(3) Příslušník cizího státu nemůže býti zároveň příslušníkem Československé republiky.

§ 5.

(1) Hlavním městem republiky Československé je Praha.

(²) Barvy republiky jsou bílá, červená a modrá.

(³) Státní znak a vlajky upravují zákony.

HLAVA DRUHÁ.

Moc zákonodárná. Složení a působnost Národního shromáždění a jeho obou sněmoven.

§ 6.

(¹) Moc zákonodárnou vykonává pro celé území Československé republiky Národní shromáždění, skládající se ze dvou sněmoven: sněmovny poslanecké a senátu.

(²) Sídlem obou sněmoven jest Praha. Je-li to však nezbytně nutno, mohou býti svolány přechodně do jiného místa republiky Československé.

§ 7.

(¹) Zákonodárná a správní činnost zemských sněmů zanikla.

(²) Pokud zákon Národním shromážděním usnesený neustanovuje jinak, platí pro celé území Československé republiky.

§ 8.

Sněmovna poslanecká má 300 členů, kteří se volí podle všeobecného, rovného, přímého, tajného práva hlasovacího podle zásady poměrného zastoupení. Volby konají se v neděli.

§ 9.

Právo voliti do sněmovny poslanecké mají všichni státní občané Československé republiky bez rozdílu pohlaví, kteří překročili 21. rok věku svého a vyhovují ostatním podmínkám řádu volení do poslanecké sněmovny.

§ 10.

Volitelni jsou státní občané Československé republiky bez rozdílu pohlaví, kteří dosáhli aspoň 30. roku věku svého a vyhovují ostatním podmínkám řádu volení do poslanecké sněmovny.

§ 11.

Volební období poslanecké sněmovny trvá 6 let.

§ 12.

Podrobnosti o výkonu práva volebního a provádění voleb obsahuje řád volení do sněmovny poslanecké.

§ 13.

Senát má 150 členů, kteří se volí podle všeobecného, rovného, přímého, tajného práva hlasovacího podle zásady poměrného zastoupení. Volby konají se v neděli.

§ 14.

Právo voliti do senátu mají všichni státní občané republiky Československé bez rozdílu pohlaví, kteří překročili 26. rok věku svého a vyhovují ostatním podmínkám zákona o složení a pravomoci senátu.

§ 15.

Volitelni jsou státní občané Československé republiky bez rozdílu pohlaví, kteří dosáhli 45. roku věku svého a vyhovují ostatním podmínkám zákona o složení a pravomoci senátu.

§ 16.

Volební období senátu trvá 8 let.

§ 17.

Podrobné předpisy o výkonu práva volebního a provádění voleb obsahuje zákon o složení a pravomoci senátu.

§ 18.

Nikdo nesmí býti zároveň členem obou sněmoven.

§ 19.

(¹) O platnosti voleb do sněmovny poslanecké i do senátu rozhoduje volební soud.

(²) Podrobnosti upravuje zákon.

§ 20.

(¹) Vykonal-li zaměstnanec ve státních službách, byv zvolen do Národního shromáždění, slib jako člen jeho, dává se, pokud je členem Národního shromáždění, na dovolenou, má po tu dobu nárok na své stálé příjmy služební mimo přídavek místní nebo činovní, jakož i nárok na postup časový. Vysokoškolští profesori mají nárok na dovolenou. Použijí-li tohoto práva, platí o nich totéž, co o ostatních státních zaměstnancích.

(²) Jiní veřejní zaměstnanci mají, pokud jsou členy Národního shromáždění, nárok na dovolenou.

(³) Členové Národního Shromáždění mohou býti ustanoveni placenými státními zaměstnanci teprv rok po tom, kdy přestali býti členy Národního shromáždění.

(⁴) Ustanovení to nevztahuje se vůbec na ministry. Časové omezení jednoho roku v předešlém odstavci uvedené nevztahuje se na poslance (senátory), kteří byli státními zaměstnanci, nežli byli zvoleni do Národního shromáždění, pokud zůstanou v téže oboru služby.

(⁵) Členy Národního shromáždění nemohou býti župané a okresní náčelníci.

(^o) Členové ústavního soudu, přísedící soudu volebního a ti, kdo jsou členy župních zastupitelstev, nemohou být zároveň členy Národního shromáždění.

§ 21.

Členové obou sněmoven mohou se kdykoliv vzdát svého mandátu.

§ 22.

(¹) Členové Národního shromáždění vykonávají svůj mandát osobně; nesmějí od nikoho přijímat příkazy.

(²) Nesmějí se obrácet k veřejným úřadům ku podpoře, osobních zájmů stran. Toto ustanovení nevztahuje se na členy Národního shromáždění, pokud takové zakročování u úřadu patří jen k výkonu jejich pravidelného povolání.

(³) V první schůzi sněmovny, již se zúčastní, vykonávají tento slib: „Slibuji, že budu věren republice Československé a že budu zachovávat zákony a mandát svůj zastávat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.“ Odepření slibu nebo slib s výhradou má bez dalšího v zápětí ztrátu mandátu.

§ 23.

Členové Národního shromáždění nemohou být vůbec stíháni pro své hlasování ve sněmovně nebo ve sněmovních výborech. Pro výroky učiněné tam při výkonu mandátu podrobeni jsou jen disciplinární moci své sněmovny.

§ 24.

(¹) K jakémukoli trestnímu nebo disciplinárnímu stíhání člena Národního shromáždění pro jiné činy nebo opomenutí jest třeba souhlasu příslušné sněmovny. Odepře-li sněmovna souhlas, jest stíhání na vždy vyloučeno.

(²) Tato ustanovení nevztahují se na trestní odpovědnost, kterou člen Národního shromáždění má jako odpovědný redaktor.

§ 25.

Byl-li člen některé sněmovny dopaden a zatčen při trestném činu samém, soud nebo jiný příslušný úřad je povinen ihned oznámiti zatčení předsedovi příslušné sněmovny. Neprojeví-li sněmovna nebo — nezasedá-li Národní shromáždění — výbor, zvolený podle §u 54, do 14 dnů ode dne zatčení souhlasu s další vazbou, vazba přestává. Souhlasí-li tento výbor s další vazbou, rozhodne o ní sněmovna do 14 dnů ode dne svého sejití.

§ 26.

Členové obou sněmoven mají právo odepřítí svědectví o věcech, které jim byly svěřeny jako členům sněmovny, a to i když členy jejich býti přestali. Vyňaty jsou případy, kde jde o svádění člena některé sněmovny k zneužití mandátu.

§ 27.

Členové obou sněmoven mají nárok na náhradu, jejíž výši stanoví zákon.

§ 28.

(¹) President republiky je povinen svolati obě sněmovny ke dvěma řádným zasedáním v roce: jarnímu a podzimnímu. Jarní musí se začítí v březnu, podzimní v říjnu.

(²) Kromě toho svolává sněmovny podle potřeby k zasedáním mimořádným. Žádá-li o to alespoň nadpoloviční většina členů sněmovny poslancecké nebo senátu u předsedy vlády, udávajíc předmět jednání, president je povinen svolati sněmovny tak, aby se sešly do 14 dnů ode dne podané žádosti; kdyby toho neučinil, sejdou se sněmovny současně do dalších 14 dnů k vyzvání svých předsedů.

(³) Uplynuly-li od posledního řádného zasedání aspoň 4 měsíce, president republiky je povinen, žádají-li o to aspoň dvě pětiny některé sněmovny (odst. II.), svolati sněmovny tak, aby se sešly do 14 dnů ode dne podané žádosti. Kdyby toho neučinil, sněmovny sejdou se zároveň do dalších 14 dnů k vyzvání svých předsedů.

§ 29.

Zasedání obou sněmoven se začíná a končí vždy zároveň.

§ 30.

(¹) President republiky prohlašuje zasedání sněmoven za ukončené.

(²) Může je odročiti nejdéle na jeden měsíc a nejvýše jednou v roce.

§ 31.

(¹) President republiky má právo rozpouštětí sněmovny.

(²) Práva tohoto nesmí užití posledních šest měsíců svého volebního období. Po uplynutí volebního období, jakož i po rozpouštění některé sněmovny jest provéstí nové volby do 60 dnů.

(³) Rozpuštění senátu nestaví trestního řízení zahájeného před senátem podle §§ 67 a 79.

§ 32.

Každá sněmovna jest způsobilá usnáseti se — pokud není v tomto zákoně jinak stanoveno — za přítomnosti aspoň třetiny všech členů. Ku platnosti usnesení je třeba nadpoloviční většiny přítomných.

§ 33.

K usnesení o vypovědění války, ke změně této ústavní listiny a jejich součástí je třeba třípětinové většiny všech členů v každé sněmovně.

§ 34.

(¹) Usnesení poslanecké sněmovny na obžalobu presidenta republiky, předsedy vlády a členů vlády může se státi toliko většinou dvou třetin za přítomnosti dvou třetin poslanců.

(²) Řízení před senátem jako trestním soudem upravuje zákon.

§ 35.

Každá sněmovna zvolí si sama své předsednictvo a ostatní funkcionáře.

§ 36.

Schůze poslanecké sněmovny i senátu jsou veřejné. Schůze neveřejné mohou se konati jen v případech stanovených jednacím řádem.

§ 37.

(¹) Základní zásady jednání a styky obou sněmoven mezi sebou, jakož i s vládou a na venek vůbec, upravují se v rámci předpisů ústavních zvláštním zákonem. Svoje vnitřní poměry upravuje každá sněmovna jednacím řádem, který vydá ve vlastní působnosti.

(²) Dokud se sněmovna poslanecká a senát neunesou na novém jednacím řádě, platí pro ně jednacím řád usnesený dosavadním Národním shromážděním.

§ 38.

(¹) Konají-li obě sněmovny společnou schůzi jako Národní shromáždění (§§ 56, 59, 61, 65), platí pro toto shromáždění jednacím řád sněmovny poslanecké.

(²) Takovou společnou schůzi svolává předseda vlády a řídí ji předseda sněmovny poslanecké.

(³) Jeho náměstkem je předseda senátu.

§ 39.

Ministři mají právo účastniti se kdykoli schůzí v obou sněmovnách a ve všech výborech. Budiž jim uděleno slovo, kdykoli o to žádají.

§ 40.

(¹) K žádosti kterékoli sněmovny nebo jejího výboru dostaví se ministr osobně do schůze.

(²) Jinak se může dáti ministr zastupovati úředníky svého odboru.

§ 41.

(¹) Návrhy zákonů mohou vycházeti buď od vlády nebo od kterékoli sněmovny.

(²) Ke každému návrhu zákona, podanému členy některé sněmovny, budiž přiložen rozpočet o finančním dosahu osnovy a návrh na úhradu potřebného nákladu.

(³) Vládní návrhy zákona rozpočtového i branného musí býti předloženy napřed sněmovně poslanecké.

§ 42.

K ústavnímu zákonu je vždy potřebí souhlasného usnesení obou sněmoven. Totéž platí o jiných zákonech, pokud §§ 43, 44 a 48 neustanovují jinak.

§ 43.

(¹) Senát je povinen usnésti se o návrhu zákona, přijatém poslaneckou sněmovnou, do šesti neděl, o návrhu zákona rozpočtového a branného do jednoho měsíce. Sněmovna poslanecká povinna jest usnésti se o návrhu zákona, přijatém senátem, do tří měsíců.

(²) Lhůty tyto počítají se ode dne, kdy vytištěné usnesení jedné sněmovny bylo dodáno sněmovně druhé, a mohou býti dohodou obou sněmoven prodlouženy nebo zkráceny. Lhůta jednoměsíční daná senátu pro vyřízení osnovy zákona rozpočtového a branného nemůže býti prodloužena.

(³) Uplynulo-li za příslušné lhůty volební období sněmovny, která má jednati o usnesení sněmovny druhé, nebo byla-li ona sněmovna rozpuštěna, odročena, nebo bylo-li její zasedání ukončeno, plyne pro ni lhůta nová od nejbližší její schůze.

(⁴) Neučiní-li druhá sněmovna ve lhůtách v předcházejících odstavcích stanovených usnesení, má se za to, že souhlasí s usnesením sněmovny první.

§ 44.

(¹) Usnesení poslanecké sněmovny stane se zákonem přes odchýlné usnesení senátu, když se sněmovna poslanecká usnese nadpoloviční většinou všech svých členů na tom, že setrvává na svém původním usnesení. Zamítli-li však senát tříčtvrtinovou většinou všech svých členů osnovu v poslanecké sněmovně přijatou, stane se osnova zákonem, setrvá-li poslanecká sněmovna na svém usnesení třípětinovou většinou všech svých členů.

(²) Návrhy senátu dodávají se poslanecké sněmovně. Zamítne-li je, a setrvá-li senát na svém původním usnesení nadpoloviční většinou všech svých členů, dodá své usnesení znovu poslanecké sněmovně. Zamítne-li poslanecká sněmovna usnesení senátu nadpoloviční většinou všech svých členů po druhé, nestane se usnesení senátu zákonem.

(³) Osnovy takto zamítnuté nemohou býti v žádné sněmovně před uplynutím jednoho roku znovu podány.

(⁴) Změní-li některá sněmovna usnesení sněmovny druhé, rovná se to zamítnutí.

§ 45.

Má-li se některá sněmovna znovu usnášeti o osnově zákona, na které se již jednou usnesla, anebo znovu jednati o osnově zákona v druhé sněmovně-přijaté (§ 44, 2. odst.), a byla-li ona sněmovna rozpuštěna, neb uplynulo-li mezi tím její volební období, nežli mohla se usnísti po druhé, pokládá se nové její usnesení za druhé usnesení podle § 44.

§ 46.

(¹) Zamítlo-li Národní shromáždění vládní návrh zákona, může se vláda usnísti, aby hlasováním lidu bylo rozhodnuto, má-li se zamítnutý vládní návrh státi zákonem. Usnesení vlády musí býti jednomyslné.

(²) Hlasovací právo má každý, kdo jest oprávněn voliti do poslanecké sněmovny.

(³) Podrobnosti upravuje zákon.

(⁴) Hlasování lidu není přípustné o vládních návrzích zákonů, jimiž má býti měněna nebo doplněna ústavní listina a její součásti (čl. I. uvoz. zák.).

§ 47.

President republiky má právo vrátiti s podmínkami zákon usnesený Národním shromážděním do měsíce počítajíc ode dne, kdy usnesení Národního shromáždění bylo dodáno vládě.

§ 48.

(¹) Setrvají-li obě sněmovny při hlasování podle jmen na vráceném zákonu nadpoloviční většinou všech svých členů, zákon budiž vyhlášen.

(²) Nebylo-li dosaženo takové souhlasné většiny v obou sněmovnách, zákon budiž vyhlášen, když se na něm při opětném hlasování podle jmen usnesla sněmovna poslanecká většinou tří pětin všech svých členů.

(³) Jde-li o zákon, k jehož přijetí je třeba vyšší přítomnosti členů a většiny zvláště vyznačené, je třeba, aby vrácený zákon byl přijat za této vyšší přítomnosti a vyznačenou většinou.

(⁴) Ustanovení § 45 platí obdobně.

§ 49.

(¹) K platnosti zákona je třeba, aby byl vyhlášen a to způsobem, jak ustanovuje zákon.

(²) Zákony se vyhláší touto větou: „Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně“.

(³) Zákon budiž vyhlášen do osmi všedních dnů po uplynutí lhůty stanovené v § 47. Užije-li však president republiky svého práva tamže uvedeného, zákon budiž vyhlášen do osmi všedních dnů po té, kdy opětne usnesení Národního shromáždění (§ 48) bylo vládě oznámeno.

§ 50.

V každém zákoně sluší uvésti, kterému členu vlády se ukládá jeho provedení.

§ 51.

(¹) Zákon podpisuje president republiky, předseda vlády a ministr výkonem zákona pověřený. Nemá-li zaneprázdněný nebo churavý president náměstka, podpisuje, zaň předseda vlády.

(²) Předseda vlády je při podpisování zákonů zastupován způsobem určeným v § 71.

§ 52.

(¹) Každá sněmovna jest oprávněna interpelovati předsedu a členy vlády ve věcech jejich působnosti, zkoumati správní úkony vlády, voliti výbory, jimž ministerstva poskytujítež informace, usnášeti se na adresách a resolucích.

(²) Předseda a členové vlády jsou povinni odpovídati na interpelace členů sněmoven.

§ 53.

Výkon kontroly státního hospodářství finančního a státního dluhu upravuje zákon.

§ 54.

(¹) V době od rozpuštění některé sněmovny neb od uplynutí jejího volebního období až do opětného sejití sněmoven, dále po dobu, po kterou zasedání jejich jest odročeno neb ukončeno, činí neodkladná opatření, i když by k nim jinak bylo třeba zákona, a koná dozor na moc vládní a výkonnou 24členný výbor, do něhož zvolí ze sebe 16 členů a tolikéž náhradníků sněmovna poslanecká a 8 členů a tolikéž náhradníků senát vždy, na jeden rok. Náhradník se volí pro určitého člena.

(²) První volby vykonají se ihned, jakmile se obě sněmovny ustaví. Členové, předsednictva v obou sněmovnách hlasují. Když byly vykonány volby do některé sněmovny, volá se v nově ustavené sněmovně členové výboru, i když jednoroční doba dosavadních členů neuplynula.

(³) Volí se podle zásady poměrného zastoupení. Sdružování stran je přípustné. Dohodnou-li se všechny strany, koná se volba výboru z plena. Odpor nejvýše 70 poslanců nebo 10 senátorů není tomu na překážku.

(⁴) Členové výboru podrží své funkce, až noví budou zvoleni. Náhradníci nastupují za členy, kteří trvale nebo přechodně své funkce nemohou vykonávat. Ubude-li některý člen nebo náhradník ve volebním období, konají se za ně na zbytek období volby doplňovací. Nově zvolený člen musí náležeti téže skupině jako člen ubylý, leč by skupina ta buď nenavrhlá kandidáta nebo odepřela voleb se zúčastnití.

(⁶) Člen vlády nemůže být členem nebo náhradníkem výboru.

(⁹) Jakmile výbor byl zvolen, zvolí předsedu a druhého místopředsedu z členů zvolených sněmovnou poslaneckou a prvního místopředsedu z členů zvolených senátem.

(⁷) Pro členy výboru platí ustanovení §§ 23 až 27 ústavní listiny.

(⁸) Výbor je příslušný ve všech věcech náležitých do zákonodárné a správní působnosti Národního shromáždění, ale není oprávněn:

- a) voliti presidenta republiky nebo jeho náměstka;
- b) měniti zákony ústavní (čl. I. uvoz. zák.) a příslušnost úřadů, leč by šlo o rozšíření působnosti úřadů už zřízených novými úkoly;
- c) ukládati svými opatřeními nové trvalé finanční povinnosti občanům, rozšiřovati **brannou** povinnost, trvale zatěžovati státní finance nebo zcizovati státní majetek;
- d) dávatí souhlas k vypovězení války.

(⁹) K opatření, k němuž by jinak bylo třeba zákona, nebo má-li být schváleno vydání nebo úhrada **námo** rozpočet, je třeba souhlasu nadpoloviční většiny všech členů.

(¹⁰) Ve všech ostatních případech stačí k usnášení přítomnost polovice členů výboru a nadpoloviční většina všech přítomných. Předseda hlasuje jen při rovnosti hlasů.

(¹¹) Neodkladná opatření, k nimž by jinak bylo třeba zákona, jsou přípustna jen k návrhu vlády schválenému presidentem republiky.

(¹²) Opatření výboru v předcházejícím odstavci uvedená mají prozatímní platnost zákona, musí být vyhlášena s poukazem na § 54 ústavní listiny ve Sbírce zákonů a nařízení, a počepisuje je prezident republiky, předseda vlády nebo jeho náměstek, a aspoň polovice ministrů. Opatření, kterým prezident republiky odepřel souhlas, nelze vyhlásiti.

(¹³) Působnost ústavního soudu vztahuje se na opatření, k nimž by jinak bylo třeba zákona, a buďtež mu vládou předložena zároveň s vyhlášením ve Sbírce zákonů a nařízení. Ústavnímu soudu náleží, aby rozhodl, zdali opatření jemu předložená vyhovují odst. 8., lit. b).

(¹⁴) Předseda výboru a jeho náměstek podávají v nejbližší schůzi poslanecké sněmovny a senátu zprávu o činnosti výboru a to, i když členy poslanecké sněmovny nebo senátu být přestali.

(¹⁵) Opatření, kterých neschválí obě sněmovny do 2 měsíců od sejití, pozbývají další platnosti.

HLAVA TŘETÍ.

Moc vládní a výkonná.

§ 55.

Nařízení vydávati lze jen ku provedení určitého zákona a v jeho mezích.

Prezident republiky.

I.

§ 56.

(¹) **Prezident republiky jest** volen Národním shromážděním (§ 38).

(²) Volen může být státní občan Československé republiky, který je volitelný do sněmovny poslanecké a dosáhl 35 let věku (§ 67).

§ 57.

(¹) Ku platnosti volby jest třeba přítomností nadpoloviční většiny úhrnného počtu členů sněmovny poslanecké i senátu v čas volby a třipětinové většiny přítomných.

(²) Nevedla-li dvojitá volba k cíli, která se užší volba mezi těmi kandidáty, kteří obdrželi nejvíce hlasů. Zvolen je, kdo obdržel nejvíce hlasů. Jinak rozhoduje los.

(³) Podrobnosti upravuje zákon.

§ 58.

(¹) Volební období počítá se ode dne, kdy nově zvolený prezident vykonal slib podle § 65.

(²) Volební období trvá sedm let.

(³) Volba se koná poslední 4 neděle, nežli volební období úřadujícího presidenta uplyne.

(⁴) Nikdo nemůže být více než dvakrát po sobě zvolen. Kdo byl presidentem po dvě po sobě jdoucí volební období, nemůže opět zvolen být, dokud od skončení posledního období neuplyne sedm let; ustanovení toto nevztahuje se na prvního presidenta Československé republiky.

(⁵) Dřívější prezident zůstává ve své funkci, pokud nebyl zvolen prezident nový.

§ 59.

Zemře-li prezident anebo vzdá-li se své funkce ve volebním období, vykoná se nová volba podle ustanovení §§ 56 a 57 na dalších 7 let. Národní shromáždění (§ 38) buďž k tomu končí svoláno do 14 dnů.

§ 60.

Pokud nový prezident není zvolen (§ 59), nebo je-li prezident zaneprázdněn nebo churav tak, že nemůže vykonávati svého úřadu, přísluší výkon jeho funkcí vládě, která může pověřiti svého předsedu jednotlivými úkony.

§ 61.

(¹) Je-li prezident déle než 6 měsíců zaneprázdněn nebo churav (§ 60), a usnese-li se na tom vláda za přítomnosti tří čtvrtin svých členů, Národní shromáždění (§ 38) zvolí náměstka presidentova, jehož úřad trvá, dokud překážka nepomine.

(²) V době, kdy někdo podle § 58 nemůže být prezidentem, nemůže být ani jeho náměstkem.

§ 62.

Pro volbu náměstka platí totéž, co pro volbu presidenta.

§ 63.

(¹) Prezident republiky nesmí být zároveň členem Národního shromáždění. Kdyby náměstkem presidentovým byl zvolen člen Národního shromáždění, nesmí potud, pokud je náměstkem, vykonávat mandátu v Národním shromáždění.

(²) Hlavním sídlem presidentovým je Praha.

II.

§ 64.

(¹) Prezident republiky:

1. zastupuje stát na venek. Sjednává a ratifikuje mezinárodní smlouvy. Smlouvy obchodní, dále smlouvy, z kterých pro stát neb občany plynou jakákoli břemena majetková nebo osobní, zejména i vojenská, jakož i smlouvy, jimiž se mění státní území, potřebují souhlasu Národního shromáždění. Pokud jde o změny státního území, souhlas Národního shromáždění se dává formou ústavního zákona (čl. I. uvoz. zák.);
2. přijímá a pověřuje vyslance;
3. prohlašuje válečný stav, vypovídá s předchozím souhlasem Národního shromáždění válku a předkládá mu sjednaný mír k vyslovení souhlasu;
4. svolává, odročuje a rozpouští Národní shromáždění (§§ 28—31) a prohlašuje zasedání sněmoven za ukončené;
5. má právo vracet s připomínkami usnesené zákony (§ 47) a podpisuje zákony Národního shromáždění (§ 51), sněmu Podkarpatské Rusi (§ 3) a opatření výboru podle § 54;
6. podává ústně nebo písemně Národnímu shromáždění zprávu o stavu republiky a doporučuje mu k úvaze opatření, která pokládá za nutná a účelná;
7. jmenuje a propouští ministry a stanoví jejich počet;
8. jmenuje vysokoškolské profesory vůbec, dále soudce, státní úředníky a důstojníky, počínaje VI. hodnostní třídou;

9. uděluje dary a pense z milosti k návrhu vlády;

10. má vrchní velitelství veškeré branné moci;

11. uděluje milost podle § 103.

(²) Veškerá moc vládní a výkonná, pokud ústavní listinou nebo zákony Československé republiky, vydanými po 15. listopadu 1918 není a nebude výslovně vyhrazena prezidentovi republiky, přísluší vládě (§ 70).

III.

§ 65.

Prezident republiky slibuje před Národním shromážděním (§ 38) na svou čest a svědomí, že bude dbáti blaha republiky i lidu a šetřiti ústavních a jiných zákonů.

§ 66.

Prezident republiky není odpověden z výkonu svého úřadu. Z projevů jeho souvisících s úřadem presidentovým odpovídá vláda.

§ 67.

(¹) Trestně může být stíhán jen pro velezradu a to před senátem na obžalobu sněmovny poslanecké (§ 34). Trestem může být jen ztráta úřadu presidentského a způsobilosti tohoto úřadu později znovu nabýti.

(²) Podrobnosti upravuje zákon.

§ 68.

Jakýkoli presidentův úkon moci vládní nebo výkonné potřebuje k své platnosti spolupodpisu odpovědného člena vlády.

§ 69.

Ustanovení o prezidentovi republiky platí také o jeho náměstkovi (§ 61).

Vláda.

§ 70.

(¹) Předsedu a členy vlády (ministry) jmenuje a propouští prezident republiky.

(²) Pravidelným sídlem vlády je Praha. (§ 6, II.)

§ 71.

Vláda volí ze sebe náměstka předsedova, který předsedu zastupuje. Nemohl-li by ho zastupovati ani náměstek, činí tak větším nejstarší člen vlády.

§ 72.

Prezident republiky stanoví, který z členů vlády řídí jednotlivá ministerstva.

§ 73.

Členové vlády skládají do rukou presidenta republiky slib na svou čest a své svědomí, že budou svědomitě a nestranně konati své povinnosti a budou šetřiti ústavních a jiných zákonů.

§ 74.

Žádný člen vlády nesmí býti členem představenstva nebo dozorčí rady, ani zástupcem akciových společností a společností s ručením omezeným, pokud tyto společnosti se zabývají činností výdělkovou.

§ 75.

Vláda je odpovědna poslanecké sněmovně, která jí může vysloviti nedůvěru. K usnesení je třeba přítomnosti nadpoloviční většiny poslanců, nadpoloviční většiny hlasů a hlasování podle jmen.

§ 76.

Návrh na vyslovení nedůvěry musí býti podepsán nejméně sto poslanci a přikáže se výboru, který o něm podá zprávu nejdéle do osmi dnů.

§ 77.

Vláda může podati v poslanecké sněmovně návrh na vyslovení důvěry. O návrhu tom se jedná, aniž byl přikázán výboru.

§ 78.

(¹) Vyslovila-li poslanecká sněmovna vládě nedůvěru anebo zamítla-li vládní návrh na vyslovení důvěry, musí vláda podati demisi do rukou presidenta republiky, který určuje, kdo vede vládní věci, pokud nová vláda nebude ustavena.

(²) Došlo-li k demisi vlády v době, kdy není ani presidenta ani jeho náměstka, rozhoduje o demisi vlády a činí opatření o prozatímním vedení vládních věcí výbor uvedený v § 54.

§ 79.

(¹) Poruší-li předseda nebo členové vlády úmyslně nebo z hrubé nedbalosti v oboru své úřední působnosti ústavní nebo jiné zákony, jsou trestně odpovědní.

(²) Právo k obžalobě přísluší sněmovně poslanecké (§ 34). Trestní řízení provádí senát.

(³) Podrobnosti upravuje zákon.

§ 80.

Vláda rozhoduje ve sboru, který je schopen usnášeti se, je-li přítomna mimo předsedu nebo jeho náměstka (zástupce) nadpoloviční většina ministrů.

§ 81.

Vláda rozhoduje ve sboru zejména:

- a) o vládních předlokách pro Národní shromáždění, o vládních nařízeních (§ 84), jakož i o návrzích, aby president republiky užil svého práva podle § 47;
- b) o všech věcech politické povahy;
- c) o jmenování soudců, státních úředníků a důstojníků od VIII. třídy, pokud přísluší ústředním úřadům, neb o návrzích na jmenování funkcionářů, které jmenuje president republiky (§ 64, č. 8).

§ 82.

President republiky má právo býti přítomen a předsedati schůzím vlády, vyžádati si od vlády a jednotlivých jejích členů písemné zprávy o každé věci, která náleží do oboru jejich působnosti.

§ 83.

President republiky má právo pozvati vládu neb její členy k poradě.

§ 84.

Každé nařízení vládní podpisuje předseda vlády nebo jeho náměstek (zástupce) a ministři pověřeni jeho provedením, nejméně však polovina ministrů.

Ministerstva a nižší správní úřady.

§ 85.

Působnost ministerstev upravuje se zákonem.

§ 86.

V nižších státních úřadech správních budiž podle možnosti zastoupen živel občanský a budiž postaráno při správních úřadech o nejvydatnější ochranu práv a zájmů občanstva (správní soudnictví).

§ 87.

(¹) Nikdo nemůže býti zároveň voleným členem úřadu nižšího a úřadu, který je úřadu nižšímu nadřízen nebo vykonává nad ním moc dohlédací.

(²) Výjimky z této zásady stanoví zákon.

§ 88.

(¹) Soudní ochranu proti správním úřadům poskytuje v nejvyšší stolici soud složený z neodvislých soudců a zřízený pro území celé republiky.

(²) Podrobnosti upravuje zákon.

§ 89.

Jak jsou ustrojeny nižší úřady státní správy, určuje se v zásadě zákonem, jenž podrobnou úpravu může svěřiti nařízení.

§ 90.

Do oboru moci nařizovací náleží zřizovati a organisovati státní úřady obstarávající jen správu hospodářskou bez jakékoli výsostné pravomoci.

§ 91.

Složení a působnost svazů samosprávných upravují zvláštní zákony.

§ 92.

Pokud stát ručí za škodu způsobenou nezákonným výkonem veřejné moci, určuje zákon.

§ 93.

Veřejní zaměstnanci dbejtež v úřední své činnosti ustavních a jiných zákonů. Totéž platí o občanských členech správních úřadů (sborů).

HLAVA ČTVRTÁ.

Moc soudcovská.

§ 94.

(1) Soudnictví vykonává se státními soudy; zákon stanoví jejich organizaci, příslušnost věcnou i místní, jakož i řízení před nimi.

(2) Nikdo nesmí býti odňat svému zákonnému soudci.

(3) Jen v řízení trestním mohou býti zavedeny soudy výjimečné a to pouze v případech zákonem předem stanovených a na dobu omezenou.

§ 95.

(1) Soudní moc v civilních právních věcech přísluší soudům civilním, a to buď řádným, nebo mimořádným a rozhodčím, soudní moc ve věcech trestních přísluší občanským soudům trestním, pokud není zvláštním zákonem přikázána trestním soudům vojenským, nebo pokud věci tyto nemají býti podle všeobecných předpisů projednávány v trestním řízení policejním nebo finančním.

(2) Pro celé území Československé republiky zřízen jest jediný nejvyšší soud.

(3) Příslušnost a působnost porot upravují zvláštní zákony.

(4) Působnost poroty může býti na čas zastavena v případech zákonem stanovených.

(5) Pravomoc soudů vojenských může býti rozšířena na obyvatelstvo civilní podle zákonných ustanovení jen v době války a to jen pro činy spáchané v této době.

§ 96.

(1) Soudnictví jest ve všech stolicích odděleno od správy.

(2) Řešení sporů o příslušnost mezi soudy a úřady správními upravuje zákon.

§ 97.

(1) Zákon stanoví podmínky nutné k dosažení úřadu soudce z povolání.

(2) Služební poměry soudců upraví zvláštní zákon.

§ 98.

(1) Veškeri soudcové vykonávají svůj úřad neodvisle, isouce vázání jen zákonem.

(2) Přisahou služební soudcové příslibtež, že budou zachovávatí zákony.

§ 99.

(1) Soudcové z povolání jsou ustanovováni na svá místa vždy trvale; proti své vůli mohou býti přeloženi, sesazeni nebo do výslužby dáni jen v případech nové organizace soudní po dobu zákonem stanovenou nebo na základě pravoplatného disciplinárního nálezu; do výslužby mohou býti dáni na základě pravoplatného nálezu také, když dosáhnou stáří zákonem stanoveného. Podrobnosti ustanovuje zvláštní zákon, jenž též stanoví, za jakých podmínek mohou býti soudcové suspendováni z úřadů.

(2) Senáty u sborových soudů I. a II. stolice jsou po celý rok stálé; výjimky stanoví zákon.

§ 100.

Soudcové z povolání nesmějí zastávatí jiných funkcí placených stálých neb občasných, pokud zákon nestanoví výjimky.

§ 101.

(1) Rozsudky vyhlášují se jménem republiky.

(2) Líčení před soudy jest ústní a veřejné; rozsudky ve věcech trestních prohlášují se vždy veřejně; veřejnost při přeličení smí býti vyloučena jen v případech zákonem stanovených.

(3) V řízení před soudy trestními platí zásada obžalovací.

§ 102.

Soudcové mají právo, řešice určitou právní věc, zkoumatí platnost nařízení; při zákoně mohou jen zkoumatí, byl-li řádně vyhlášen (§ 51).

§ 103.

(1) Presidentu republiky přísluší právo udíletí amnestii, promíjetí nebo zmírňovatí tresty a právní následky odsouzení trestními soudy, zvláště též ztrátu volebního práva do Národního shromáždění a jiných zastupitelských sborů, jakož i — s vyloučením trestných činů soukromožalobních — nařizovatí, aby soudní trestní řízení nebylo zahajováno nebo nebylo v něm pokračováno.

(2) Tato práva nepřislušejí presidentovi republiky, jde-li o členy vlády obžalované neb odsouzené podle § 79.

§ 104.

Jak ručí stát a soudcové za náhradu škody, kterou tito způsobili tím, že porušili právo u konání svého úřadu, stanoví zvláštní zákon.

§ 105.

(¹) Ve všech případech, ve kterých úřad správní podle zákonů o tom vydaných rozhoduje o nárocích soukromoprávních, volno jest straně tímto rozhodnutím dotčené po vyčerpání opravných prostředků dovolávat se nápravy pořadem práva.

(²) Podrobnosti upravuje zákon.

HLAVA PÁTÁ.

Práva a svobody, jakož i povinnosti občanské.

Rovnost.

§ 106.

(¹) Výsady pohlaví, rodu a povolání se neuznávají.

(²) Všichni obyvatelé republiky Československé požívají v stejných mezích jako státní občané této republiky na jejím území plné a naprosté ochrany svého života i své svobody nehledíc k tomu, jakého jsou původu, státní příslušnosti, jazyka, rasy nebo náboženství. Úchytky od této zásady jsou přípustny jen, pokud právo mezinárodní dovoluje.

(³) Tituly smějí býti udílány jen, pokud označují úřad nebo povolání. Toto ustanovení netýká se akademických hodností.

Svoboda osobní a majetková.

§ 107.

(¹) Svoboda osobní se zaručuje. Podrobnosti upravuje zákon jako součást této ústavní listiny.

(²) Omezení nebo odnětí osobní svobody je možné jen na základě zákona. Rovněž jen na základě zákona může veřejná moc od občana požadovati osobních výkonů.

§ 108.

(¹) Každý státní občan československý může se usazovati na kterémkoli místě Československé republiky, nabývatí tam nemovitostí a vykonávatí výdělkovou činnost v mezích všeobecných právních ustanovení.

(²) Omezení tohoto práva je možné jen v zájmu veřejném na základě zákona.

§ 109.

(¹) Soukromé vlastnictví lze omeziti jen zákonem.

(²) Vyvlastnění je možné jen na základě zákona a za náhradu, pokud zákonem není nebo nebude stanoveno, že se náhrada dáti nemá.

§ 110.

Právo vystěhovati se do ciziny může býti omezováno jen zákonem.

§ 111.

(¹) Daň a veřejné dávky vůbec mohou se ukládati jen na základě zákona.

(²) Rovněž jen na základě zákona možno tresty hroziti a je ukládati.

Svoboda domovní.

§ 112.

(¹) Právo domovní je neporušitelné.

(²) Podrobnosti upravuje zákon jako součást této ústavní listiny.

Svoboda tisku, právo shromažďovací a spolkové.

§ 113.

(¹) Svoboda tisku, jakož i právo klidně a beze zbraně se shromažďovati a tvořiti spolky jsou zabezpečeny. Jest proto v zásadě nedovoleno podrobovati tisk předběžné cenzuře. Výkon práva spolčovacého a shromažďovacího upravují zákony.

(²) Spolek může býti rozpuštěn jen, když jeho činností byl porušen trestní zákon nebo veřejný pokoj a řád.

(³) Zákonem mohou se zavést omezení zvláště pro shromáždění na místech sloužících veřejné dopravě, pro zakládání spolků výdělečných a pro účast cizinců v politických spolecích. Tímto způsobem může se stanoviti, jakým omezením podléhají zásady předcházejících odstavců za války nebo tehdy, vypuknou-li uvnitř státu události ohrožující zvýšenou měrou republikánskou státní formu, ústavu nebo veřejný klid a pořádek.

§ 114.

(¹) Právo spolčovací k ochraně a podpoře pracovních (zaměstnaneckých) a hospodářských poměrů se zaručuje.

(²) Všeliké činy jednotlivců nebo sdružení, jež se jeví úmyslným rušením tohoto práva, jsou zakázány.

Právo petiční.

§ 115.

Právo petiční přísluší každému; právníckým osobám a sdružením jen v mezích jejich působnosti.

Tajemství listovní.**§ 116.**

- (¹) Tajemství listovní je zaručeno.
 (²) Podrobnosti upravuje zákon.

**Svoboda učení a svědomí. Svoboda projevu
mínění.****§ 117.**

(¹) Každý může v mezích zákona projevovatí mínění slovem, písmem, tiskem, obrazem a pod.

(²) Totéž platí o právnických osobách v mezích jejich působnosti.

(³) Výkon tohoto práva nesmí nikomu býti na újmu v jeho pracovním nebo zaměstnaneckém poměru.

§ 118.

Vědecké badání a hlásání jeho výsledků, jakož i umění jest svobodné, pokud neporušuje trestního zákona.

§ 119.

Veřejné vyučování budiž zařízeno tak, aby neodporovalo výsledkům vědeckého badání.

§ 120.

(¹) Zřizovati soukromé vyučovací a vychovávací ústavy je dovoleno jen v mezích zákonů.

(²) Státní správě přísluší vrchní vedení a dozor na veškeré vyučování a vychovávání.

§ 121.

Svoboda svědomí a vyznání jest zaručena.

§ 122.

Všichni obyvatelé republiky Československé mají v stejných mezích jako státní občané republiky Československé právo vykonávati veřejně i soukromě jakékoli vyznání, náboženství nebo víru, pokud výkon ten není v neshodě s veřejným pořádkem a řádem nebo s dobrými mravy.

§ 123.

Nikdo nesmí býti ani přímo ani nepřimo nucen k účasti na jakémkoli náboženském úkonu s výhradou práv plynoucích z moci otcovské nebo poručenské.

§ 124.

Všecka náboženská vyznání jsou si před zákonem rovna.

§ 125.

Vykonávati určité náboženské úkony může býti zakázáno, odporují-li veřejnému pořádku nebo veřejné mravnosti.

Manželství a rodina.**§ 126.**

Manželství, rodina a mateřství jsou pod zvláštní ochranou zákonů.

Branná povinnost.**§ 127.**

(¹) Každý způsobilý státní občan republiky Československé je povinen podrobiti se vojenskému výcviku a uposlechnouti výzvy k obraně státu.

(²) Podrobnosti upravuje zákon.

HLAVA ŠESTÁ.**Ochrana menšin národních, náboženských a rasových.****§ 128.**

(¹) Všichni státní občané republiky Československé jsou si před zákonem plně rovni a požívají stejných práv občanských a politických neohledně k tomu, jaké jsou rasy, jazyka nebo náboženství.

(²) Rozdíl v náboženství, víře, vyznání a jazyku není žádnému státnímu občanu republiky Československé v mezích všeobecných zákonů na závadu, zejména pokud jde o přístup do veřejné služby, k úřadům a hodnostem, aneb pokud jde o vykonávání jakékoli živnosti nebo povolání.

(³) Státní občané republiky Československé mohou v mezích všeobecných zákonů volně užívati jakékoli jazyka ve stycích soukromých a obchodních, ve věcech týkajících se náboženství, v tisku a jakýchkoli publikacích nebo ve veřejných shromážděních lidu.

(⁴) Tím však nejsou dotčena práva, jež státním orgánům v těchto směrech přísluší podle platných nebo budoucně vydaných zákonů z důvodů veřejného pořádku a bezpečnosti státní i účinného dozoru.

§ 129.

Zásady jazykového práva v republice Československé určuje zvláštní zákon, tvořící součást této ústavní listiny.

§ 130.

Pokud státním občanům přísluší podle všeobecných zákonů právo zakládati, řídit a spravovati vlastním nákladem ústavy lidumilné, náboženské a sociální, školy a jiné ústavy výchovné, jsou státní občané, nehledíc k národnosti, jazyku, náboženství a rase, sobě rovni a mohou v těchto ústavách volně používatí svého jazyka a vykonávatí svoje náboženství.

§ 131.

V městech a okresích, v nichž jest usedlý značný zlomek státních občanů československých jiného jazyka než československého, zaručuje se účtem těchto československých občanů ve veřejném vyučování v mezích všeobecné úpravy vyučovací přiměřená příležitost, by se jim dostalo vyučování v jejich vlastní řeči, při čemž vyučování československé řeči může býti stanoveno povinným.

§ 132.

Pokud ve městech a okresích, v nichž jest usedlý značný zlomek státních občanů československých náležících k menšinám náboženským, národním a jazykovým, mají býti určité částky vynaloženy na výchovu, náboženství neb lidumilnost z veřejných fondů podle rozpočtu státního, rozpočtů obecních neb jiných veřejných, zabezpečuje se těmto menšinám v mezích vše-

obecných předpisů pro veřejnou správu platných přiměřený podíl na požitku a používání.

§ 133.

Provedení zásad §§ 131 a 132 a zvláště vymezení pojmu „značného zlomku“ vyhrazuje se zvláštním zákonům.

§ 134.

Jakýkoli způsob násilného odnárodňování je nedovolený. Nešetření této zásady může zákon prohlásiti za jednání trestné.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Staněk v. r.,

jako ministr pošt a telegrafů a v zastoupení nepřítomného ministra vnitra.

Houdek v. r.,

jako ministr pro zásobování lidu a v zastoupení nepřítomného ministra veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy a nepřítomného ministra pro sjednocení zákonodárství a organizace správy v republice Československé.

Dr. Beneš v. r.

Klofáč v. r.

Sonntág v. r.

Dr. Heidler v. r.

Habrman v. r.

Dr. Winter v. r.

Prášek v. r.

Dr. Franke v. r.

Dr. Veselý v. r.

Hampl v. r.

Čís. 122.

Zákon ze dne 29. února 1920**podle § 129 ústavní listiny, jímž se stanoví zásady jazykového práva v republice Československé.****§ 1.**

Jazyk československý jest státním, oficiálním jazykem republiky (čl. 7. smlouvy mezi čelnými mocnostmi spojenými a přidruženými a mezi Československem, podepsané v St. Germain en Laye dne 10. září 1919).

Jest tedy zejména jazykem,

1. v němž s výhradou toho, co ustanovuje se v §§ 2 a 5 a s výjimkou toho, co bude podle § 6 ustanoveno pro Podkarpatskou Rus, děje se úřadování všech soudů, úřadů, ústavů, podniků a orgánů republiky, konají se jich vyhlášky a zevní označení,

2. v němž upraven jest hlavní text státovek a bankovek,

3. jehož používá branná moc při velení a jako jazyka služebního; ve styku s mužstvem jazyka toho neznalým užití lze také jeho jazyka mateřského.

Podrobnější předpisy o povinnosti úředníků a zřízenců státních, jakož i úředníků a zřízenců státních ústavů a státních podniků, aby uměli československy, upraveny budou nařízením.

§ 2.

O národních a jazykových menšinách (hlava 1. smlouvy St. Germainské) platí tato ustanovení:

Soudy, úřady a orgány republiky, jichž působnost vztahuje se na okres soudní, v němž podle posledního soupisu lidu obývá alespoň 20 procent státních občanů téhož, však jiného jazyka než československého, jsou ve všech věcech, jichž vyřízení náleží jim na základě toho, že působnost jich vztahuje se na tento okres, povinny přijímati od příslušníků jazyka této menšiny podání v témž jazyku a vydati vyřízení těchto podání nejen v jazyku československém, nýbrž i v jazyku podání. Pokud v území je jiné obce je zřízeno několik okresních soudů, pokládá se celá obec za jediný soudní okres.

Nařízením bude ustanoveno, pokud a při kterých soudech a úřadech, jichž působnost omezena jest na jediný okres, a sice okres s ta-

kovou národní menšinou, jakož i soudech a úřadech jim instančně bezprostředně nadřazených, lze omeziti se na vydání vyřízení pouze v jazyku strany.

Za stejných podmínek jest veřejný žalobce povinen trestní žalobu proti obviněnému jiného jazyka i v tomto jazyku, po případě jen v tomto jazyku vznésti.

Moc výkonná ustanoví, kterým jazykem v těchto případech bude projednáváno.

Nepředchází-li podání strany, budiž jí, jsou-li tu ostatní podmínky odst. 2., dodáno podle týchž zásad vyřízení i v jejím, po případě jen v jejím jazyku, pokud jest tento znám, jinak na její žádost.

V okresích s národní menšinou podle odst. 2. použití jest při vyhláškách státních soudů, úřadů a orgánů a při jich zevních označeních také jazyka národní menšiny.

§ 3.

Samosprávné úřady, zastupitelské sbory a veškeré veřejné korporace ve státě jsou povinny přijímati ústní i písemná podání učiněná v jazyku československém a je vyřizovati.

Ve schůzích a poradách jejich jest vždy možno tohoto jazyka užívatí; návrhy a podněty v tomto jazyku učiněné musí se státi předmětem jednání.

Jazyk veřejných vyhlášek a zevních označení úřadů samosprávných stanoví státní moc výkonná.

Povinnost přijímati podání v jiném než v československém jazyku a vyřizovati je, jakož i připustiti jazyk jiný ve schůzích a poradách mají samosprávné úřady, zastupitelské sbory a veřejné korporace za podmínek § 2.

§ 4.

Užívající jazyka státního, oficiálního, úřady v onom území republiky, jež před 28. říjnem 1918 náleželo ku královstvím a zemím na říšské

radě zastoupeným, nebo ku království Pruskému, úřadují zpravidla po česku, na Slovensku zpravidla po slovensku.

Slovenské úřední vyřízení k podání českému nebo úřední vyřízení české k podání slovenskému pokládá se za vyřízení, jež stalo se v jazyku podání.

§ 5.

Vyučování ve všech školách, zřízených pro příslušníky národních menšin, děje se jejich jazykem, rovněž kulturní instituce pro ně zřízené spravují se tímto jazykem (čl. 9. smlouvy St. Germainské).

§ 6.

Sněmu, jenž zřízen bude pro Podkarpatskou Rus, vyhraženo jest, aby upravil otázku jazykovou pro toto území způsobem slučitelným s jednotností státu československého (čl. 10. smlouvy St. Germainské).

Pokud tato úprava nebude provedena, buď užito tohoto zákona, avšak s ohledem na zvláštní jazykové poměry v území.

§ 7.

Spory o užití jazyka při soudech, úřadech, ústavech, podnicích a orgánech státních, jakož i při úřadech samosprávných a korporacích veřejných, vyřizují příslušné státní orgány dohlédací jako věci státní správy odděleně od věci, ve které vzešly.

§ 8.

Zevrubnější provedení tohoto zákona stane se nařízením státní moci výkonné, jež upraví v duchu tohoto zákona také užívání jazyků pro úřady samosprávné, zastupitelské sbory a veřejné korporace (§ 3), jakož i pro ony úřady a veřejné orgány, jejichž působnost vztahuje se na menší obvody než jest soudní okres, anebo jež nemají svého zvláštního obvodu.

V nařízení buďtež obsaženy také předpisy o tom, co opatření jest k usnadnění úředního styku se stranami neznalými jazyka, v němž při tom kterém soudu, úřadu nebo orgánu po rozumu tohoto zákona se úřaduje, jakož i k ochraně stran před škodami právními, jež by jim z neznalosti jazyka vzejítí mohly.

Nařízením mohou také pro dobu prvních pěti let ode dne, kdy zákon tento nabude účinnosti, připuštěny býti výjimky z jeho ustanovení potřebné v zájmu nerušené správy.

Konečně obsahují nařízení také předpisy potřebné k tomu konci, aby se zabezpečilo úspěšné jeho provádění.

§ 9.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení. Jím zrušují se všechny předpisy jazykové, jež byly v platnosti před 28. říjnem 1918.

Výkonem tohoto zákona pověřují se všichni ministři.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Staněk v. r.,

jako ministr pošt a telegrafů a v zastoupení nepřítomného ministra vnitra.

Houdek v. r.,

jako ministr pro zásobování lidu a v zastoupení nepřítomného ministra veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy a nepřítomného ministra pro sjednocení zákonodárství a organizace správy v republice Československé.

Dr. Beneš v. r.

Klofáč v. r.

Sonntág v. r.

Dr. Heidler v. r.

Habrman v. r.

Dr. Winter v. r.

Prášek v. r.

Dr. Franke v. r.

Dr. Veselý v. r.

Hampl v. r.